

Hláška dne

Stoupáme vysušenou strání k lhotskému borovému lesu. Dubnové sluníčko nám příjemně ohřívá záda. Jsme tři. Manžel, já a Filip. Právě před týdnem jsme oslavovali Filipovy páté narozeniny.

Strání se rozezní manželův hlas: „Filípku, pojd' se sem na něco podívat!“

Filípek křičí v běhu: „Co uvidím, dědečku?!“

Manžel: „Koniklec.“

Filip se rozhlíží: „Ale já tu žádnou klec pro koně nevidím.“

Manžel se směje: „Koniklec je rostlina. Právě kvete. Vidiš ty fialové květy před sebou vpravo? Je to vzácná rostlina.“

Filip: „Jo. Ale proč se jmenuje koniklec, když to není klec pro koně?“

Manžel: „Jak se jmenuješ ty?“

Filip: „Filip Vrána.“

Manžel: „No, vidíš. Nelétáš a nekrákáš, a jmenuješ se Vrána. I tak je to někdy s těmi jmény.“